

[Hilmar Baunsgaard.]

skal lægge i det, det ærede medlem hr. Kai Moltke sagde, men det var i hvert fald en meget interessant udtalelse, det ærede medlem kom med, da han sagde: jeg har været med til at forskåne samfundet for et trekantet forlig. Det var en interessant udtalelse, som jeg tror det ærede medlem hr. Per Hækkerup med sin politiske forståelse også nok kan se betydningen af i situationen. Det forklarer måske et og andet af det, der skete, da man forhandlede eller rettere sagt ikke forhandlede den aften.

Så sagde det ærede medlem hr. Per Hækkerup til mig, at det er jo ikke at majorisere, at man bruger flertallet, der er, når man ikke kan få det større. Nej, det er det ikke. Det ærede medlem sagde videre: det radikale venstre har jo også før sammen med socialdemokratiet truffet flertalsafgørelser. Det har vi, men det ærede medlem ved, at der er én enorm forskel på os og SF i denne situation: det radikale venstre har altid i sine bestræbelser for at opnå forlig, resultater sammen med socialdemokratiet, stræbt efter, at disse forlig blev så brede som muligt, at så mange som muligt tilsluttede sig dem. Det ærede medlem ved, at SF møder med nøjagtig den modsatte indstilling.

Det har altid været og vil altid være det radikale venstres indstilling, at vi ikke ønsker den blokpolitik, som der er en risiko for at man har lagt op til med denne situation. Vi har altid søgt at få flest muligt med, fordi vi tror på værdien af, ikke mindst i de store afgørelser, at man stræber oprigtigt efter at få så bred en tilslutning til store reformer som vel muligt. Man siger: der skal ikke være tvivl om, at socialdemokratiet beklager, at der ikke blev et firkantet forlig. Nu vel, når det ærede medlem siger det, må vi tage det til efterretning. Men det er jo heller ikke det, der er det triste i situationen. Det triste i situationen er, at der er skabt berettiget tvivl om, hvorvidt man ærligt stræbte efter at nå det. Derfor kan man jo godt beklage, at man ikke fik det. Det er det, der er det triste, at der var opstået en berettiget tvivl om, at man virkelig stræbte efter at få det.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen

vil jeg gerne lige sige om kildeskatten: det var nu ikke en diskussion om tidspunktet for, hvornår vi fremsendte vort forslag, jeg ville have med det ærede medlem, men vi er selv oprigtigt overbevist om, at når der står en dato på bilaget, så kan både det ærede medlem og vi læse denne dato. Næ; det vi var i tvivl om, eller rettere sagt; det vi efterhånden ikke havde nødig at være i tvivl om, det var, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen og flertallet i dag ikke har ret i, at dette lovforslag nødvendigvis skulle jages igennem til behandling i dag, uden at folketingets medlemmer har fået nogen som helst mulighed for at sætte sig ind i bilagene, uden at man har fået nogen som helst forudsætning for at tage stilling til de væsentlige problemer, der er rejst, og dermed har vi også fået bortvejret en tvivl om, hvorvidt der var tid til at undersøge det efter vor opfattelse mere moderne kildeskattesystem. Når vi ikke længere har denne tvivl, er det jo, fordi finansministeren i forhandlingerne ganske klart til udvalget sagde, at det var tidligt nok, når blot kildeskatten blev vedtaget inden sommerferien; nu skal den for enhver pris vedtages inden påskeferien. Hvorfor? Det savner man også en forklaring på.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at vi må lære — „vi“ er altså alle os andre uden for socialdemokratiet og SF — at der er opstået en ny situation i dansk politik, at vilkårene er anderledes. Ja, det er gået op for os. Det må vi acceptere, det må vi lære og tage til efterretning, siger det ærede medlem hr. Aksel Larsen; Ja men det gør vi også, men der er én ting, det ærede medlem hr. Aksel Larsen bliver nødt til at lære, og det er, at vi går ikke til fortrolige forhandlinger, hverken med ham eller socialdemokratiet, hvis der ikke spilles med åbne kort; vi går ikke til forhandlinger, hvor man skal sidde og arbejde sig frem til et resultat, mens man så skjuler et ultimatum, man allerede har besluttet at stille. Der er ingen, der kan indvende noget imod, at man anvender et flertal, hvis man blot ikke skjuler, at det er det, man vil; hvis man blot ikke skjuler, at det er det, man har villet, så er sagen i orden, og ingen ville og ingen skulle kunne